

Маленький бабай

Юлія Смаль

Жив був на світі Бабай. Ні, ні, ви не зрозуміли, жив був на світі маленький Бабай, дуже-дуже маленький, найменший, зовсім крихітний. Такий він був маленький, що мама-нічка називала його своїм малесеньким хлопчиком, а тато-місяць завжди весело посміхався, коли бачив синочка. Бабай, разом з мамою і татком жили у найтемніших закутках. Вдень вони спали, а вночі мама з татом йшли на роботу, а маленький Бабайчик — до садочка. Одного разу вихователька в садочку розповіла про страшних Хлопчиків і Дівчаток. Вони жили на світлі, з'являлися там, де горіли жарівки, свічки, світильники і решта не дуже приємних для маленького Бабайка речей. Так от, Хлопчики і Дівчатка хапали маленьких бабайів і несли їх туди, де світло, особливо вони полюбляли тих, хто не слухався батьків та вихователів.

Малий Бабайчик був дуже допитливим. Кожної ночі, коли десь з'являлося світло, він дуже хотів побачити, що ж там, які ті Хлопчики та Дівчатка, дуже страшні? Одного разу, коли мама не змогла завести Бабайка до садочка, бо в нього був нежить, а бабуся якраз в'язала онукові шапочку, неслух визирнув тихенько туди, де яскраво світило світло.

— Мамо, я не піду на кухню, — верещав хтось звідти. — Там бабай, я боюсь!

— Синочку, ти тільки візьми свою кружечку з водою і швиденько повертайся, я ж тут, зовсім поруч, а бабай боїться мами.

"Ще й як боїться," — подумав малий Бабайко, ховаюсь в найтемнішому місці, от-от, зроби ще крочок і опинишся там, де майже видно, світло з кімнати аж тут відсвічувало на підлогу.

Кроки хлопчика наближались.

— Туп, туп, туп, — тупотів він.

"Ой, як же страшно", — думав Бабайчик, та нічого не міг вдіяти, двері комори залишалися за спиною хлопчика. — "Навіщо я сюди поліз?" Величезна тінь з'явилася на підлозі, зі страшною волохатою головою, здоровезними ручиськами.

— ААА, мамо, мамочко, — зойкнув наляканий Бабай.

— ААА, мамо, мамочко, — гукнув такий же наляканий зовсім-зовсім малесенький хлопчик. — Ти, взагалі, хто такий?

— Я Бабай. А ти?

— А я Максим. То ти Бабай? Це мене тобою так лякали? — Хлопчик усміхнувся. — Та ти ж зовсім не страшний!

— А мене тобою лякали! Нам в садочку страшні історії розповідали про Хлопчиків і Дівчаток. То, може, ці Дівчатка страшні?

— Дівчиська? Та не сміши, вони тільки й можуть, що рюмсати і в ляльки бавитися!

— То ти, таки, зовсім не страшний, — сказав Бабайко.

— Я ні, я ж маленький. І ти не страшний.

— І я ні, я теж маленький.

— А чому ти в темряві ховаєшся?

— Я тут живу. А ти чого на світлі?

— Бо я живу саме на світлі. Я без нього нічого не бачу, — пояснив хлопчик. — А, може, б ти прийшов, коли мама мене вкладає спати? Тоді мені вимикають світло, а спати ще зовсім-зовсім не хочеться.

— Ой, не знаю, мені ж зовсім пізно треба вставати та йти до садочка. Хіба що сьогодні ще раз зайду. Я зараз трішки хворий, у мене нежить, то зі мною бабуса сидить.

— О, і в мене нежить, то приходь, я чекатиму.

— Максиме, де ти там? — гукнула з кімнати мама. — Ти попив водички?

— Так, мамо, вже йду! — голосно відповів малесенький хлопчик. — Ну, мені пора, приходь ввечері, я тобі свої машинки покажу, навіть дам погратися.

— Добре! А я ще своїх захоплю, — Бабайко прошмигнув до комори.

І зовсім маленькі хлопчики не страшні, думав він, малюючи кольоровими олівцями. От, сьогодні, я матиму ще з ким погратися. Бабуся продовжувала в'язати онукові шапку, мама керувала своїми підлеглими — Тишею та Темрявою, весь час заповнювала якісь документи, а татко іноді підморгував у вікно. "І чого я боявся?" — згадував маленький Бабайко такого ж маленького Максимка.

"І чого я боявся?" — думав, прибираючи іграшки у себе в кімнаті хлопчик.

"Він же зовсім не страшний і такий схожий на мене!" — думали обидва малюки разом...